

forhøjelse af statens udgifter — med ca. 33 pct.

En nedsættelse af karenstiden kan ikke tilrådes, idet man må tilgodese disse gruppers interesse i et lavt kontingent, hvortil kommer, at de bestående vanskeligheder ved at gennemføre en effektiv kontrol med hensyn til arbejdsudygtighed, når talen er om selvstændige erhvervsdrivende, gør det ønskeligt at begrænse udbetalingen af dagpenge i tilfælde, hvor arbejdsudygtigheden manifesterer sig i en længere sygeperiode.

Udvalgets spørgsmål 25:

Hvorledes bedømmer ministeren muligheden for en ændring af bestemmelsen i § 52, stk. 1, således at begyndelsesdagen for dagpengenes udbetaling ændres fra den 7. til den 13. dag i sygeperioden?

Svar:

Den i § 52, stk. 1, foreslåede begyndelsesdag for dagpengenes udbetaling er i overensstemmelse med de regler, der nu gælder for de faglige sygelønsordninger. En forhøjelse af ventetiden til 2 uger ville derfor ikke blot afskære flere fra dagpenge, men tillige — uanset at dagpengebeløbet for mandlige forsørgere i forhold til sygelønsordningerne forøges fra 14 til 21 kr. — medføre en formindskelse af den samlede sygeløn, som udbetales til lønarbejdere med indtil 24 dages (4 ugers) sygeperiode, og efter de for 1958 foreliggende statistiske oplysninger om sygelønsordningerne ville den forhøjede ventetid derfor forringe ordningen for over halvdelen af de personer, der hidtil har haft ret til sygeløn. Opmærksomheden henledes på, at lønarbejdernes bidrag i forhold til sygelønsordningen foreslås forøget med 50 pct.

Det tilføjes, at socialministeriet fra forskellige faglige organisationer har modtaget henvendelser om nedsættelse af den i lovforslaget angivne ventetid.

Udvalgets spørgsmål 26:

Kan ministeren (jfr. spørgsmål 24 og 25) foreslå en anden ordning, hvorved der tilvejebringes ens karenstider for de i § 28 og § 52 omhandlede ordninger?

Svar:

Idet socialministeriet ikke kan anbefale nogen ændring i de foreslåede karenstider

(jfr. spørgsmål 24 og 25), findes der ikke grundlag for at foreslå en anden ordning.

Udvalgets spørgsmål 27:

Kan der gives mulighed for at bortse fra den i § 25, stk. 2, nævnte aldersgrænse som vilkår for generhvervelse af adgangen til dagpengesikring i henhold til § 28, stk. 3?

Svar:

Personer, der genindtræder i nydende medlemsret ifølge folkeforsikringslovens § 21, stk. 3, har ret til uden hensyn til alder på ny at sikre sig samme dagpengehjælp, som før de pågældende opbrugte 420-dages sygehjælp. På samme måde bør der, når en person efter lovforslagets § 28, stk. 3, ønsker at generhverve adgang til dagpengeforsikring, bortses fra alderen, jfr. bemærkningerne til § 25.

Socialministeriet har intet at erindre imod, at der i § 28, stk. 3, optages en herhenhørende bestemmelse, som dog også med den allerede foreslåede hjemmel i § 25, stk. 2, vil kunne optages i sygekassens vedtægt.

Udvalgets spørgsmål 28:

Vil ministeren være indstillet på at forlænge den i § 28, stk. 2, fastsatte maksimumstid for dagpengenes udbetaling på 156 dage eller eventuelt give mulighed for dispensation herfra i tilfælde af langvarige sygdomme under forudsætning af fornøden kontrol?

Svar:

De samvirkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark har på forespørgsel udtalt følgende: „Spørgsmålet om en forlængelse af den i § 28, stk. 2, fastsatte maksimumstid for udbetaling af dagpenge er indgående drøftet i kommissionen. Denne standsede op ved 120 dage, idet man dog var inde på visse dispensationsbeføjelser. Ministeren har herefter forlænget dageantallet til 156, og videre bør man ikke gå, så længe man savner erfaringer vedrørende den højere dagpengesats. Ved en maksimumserstatning på 156 dage må man erindre sig, at det kun er i de færreste tilfælde, der bliver tale om 156 dage udbetalt uafbrudt i en sygeperiode. Selv om man kunne nære visse ønsker på nuværende tidspunkt om at for-